ДОСПІВАВСЯ

Ніч яка місячна, зоряна, ясная, видно, хоч голки збира-ай...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

«Солнце всходит и заходит, а в тюрьме моей темно-о...»

перець

№ 19 (486). РІК ВИДАННЯ XXII Ціна 10 коп. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1962

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ Читайте, будь ласка: нова з Полтавщини казка. (Стор. 2).
★ Як з Луганська дружина виховує капосного сина. (Стор. 3).
★ Ще раз про агрономів, що не поважають своїх дипломів. (Стор. 5).
★ Про київські автомати, що наробили тарапати. (Стор. 6).

perec-ua.
perec-ua.

Діди і ріпка

(КАЗКА ДЛЯ ДОРОСЛИХ)

Посадила баба ріпку. (Не дід, а баба посадила, бо діда не було).

Виросла та ріпка велика-превелика.

Пішла баба ріпку рвати: тягне-потягне, а витягти не може! Покликала баба внучку. Внучка за бабу, баба за ріпку — тягнуть-потягнуть, а витягти не можуть! Одним словом, як і в казці,— покликали потім і Жучку, і Мурку, і Мишку. Всією ланкою взялися — тягнуть-потягнуть, але так і не витягли ріпки.

Тоді внучка каже:

— А я знаю, бабусю, кого нам ще треба покликати.

— А кого, моя голубонько?

— Треба нам, бабусю, покликати ще й дідуся. Нехай він, як у тій казці, першим за ріпку візьметься. Тоді витягнемо.

— Твоя правда, голубонько. Але де ж нам знайти діда?

Внучка була дуже кмітливою дівчинкою і відразу ж вирішила проблему.

— Треба нам до шефів звернутися. Наше правління завжди так робить.

— Ні, дитинко, — відповіла баба. — Шефи зараз комбайни та сівалки виробляють для нас, не можна їх відривати від роботи.

— Тоді, бабусю, я в школу збігаю. У старших класах там хлопці богатирі, за будь-якого діда справляться.

— І цього не треба робити, дитино. У школі — своя програма, нехай вони її й виконують. А ми спробуємо пошукати діда в колгоспі. Ти, моя голубонько, підеш до керівних дідів. Жучка — до сторожів, Мурка — до заготівників, а Мишка — нехай у контори та комори загляне.

Розбіглася бабина ланка діда шукати, а баба біля ріпки залишилась, чекає.

Першою повернулася внучка. Наморилася — ледве на ногах стоїть.

— Не знайшла я,— плаче внучка,— діда ріпку рвати. Десять дядьків у правлінні сидять, кілька дядьків і Тарас бригадирами у нас, три завгоспи, три помгоспи, два інженери по хомутах, один консультант по ятерях, старший попругорихтувальник, відповідальний при котлах роздавальник. Кіндрат, Роман і Павло завідують доміно, дядько Гаврило — завбарилом, Явтух у клубі ганяє мух, а Євлампій у конторі гасить лампи. Не можуть вони ріпку рвати, бо мусять керувати.

— Не побивайся, голубонько, — сказала баба, — ось Мишка прийде, вона й діда приведе.

Тільки це баба промовила, як Мишка прибігла і пропищала:

— Бігала я по коморах і конторах, у кожну нірку заглядала, багато дідів розшукала. Двадцять рахівницями клацають, двадцять папери мацають, десять різні замки відмикають і замикають, десять їхню роботу перевіряють. Та всі такі ладні, та всі такі справні, що гріх їх дідами називати. Але не можуть конторські діди ріпку тягти. Вони можуть її тільки записати, описати й зарахувати.

— Ну, добре,— сказала баба.— Сідай, Мишко, заспокойся. Ось Жучка прийде, вона й діда приведе.

Тільки це баба промовила, як прибігла Жучка. Хвостиком покрутила і проговорила:

— Десять дідів на посту біля комори, десять стережуть хвости і роги, п'ять вартують у кооперації, діди Стась, Юрась і Стратон охороняють стадіон. Але не можуть діди ріпку рвати, вони можуть її тільки охороняти.

— Ну, добре,— сказала баба,— сідай, Жучко, заспокойся. Ось Мурка прийде, вона, напевне, й діда приведе.

Тільки це баба промовила, як прибігла Мурка.

— Му-рр, му-р-р! — каже. — Бачила я їх цілий гур-р-р-т. Заготівники та різні уповноважені, особи вельми поважні. Говорила я Свириду і Панасу, але вони працюють продавцями квасу, Карпо — вишневі кісточки для кооперації збирає, а Юхим їм допомагає. Вони кажуть: «Рвіть ріпку самі, а ми її заготовимо».

Розгнівалася баба. Як тупне ногою, як закричить:

— Не діждуться вони цього, трясця їм у печінку! Я їх, люциперів, заставлю ріпку рвати!

Взяла баба хворостину та й пішла до контори. Там вона всіх «дідів» розжалувала в рядові і на роботу наряд їм виписала.

Після цього діло пішло, як у казці.

(Записано в колгоспі «Дружба», Кишеньківського району, Полтавської області, де із 718 працездатних добра сотня, головним чином чоловіки, «керують і рахують». На жаль, баби з хворостиною, як у нашій казці, на них ще нема).

Записав і до Перця надіслав М. ПІСКУН.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

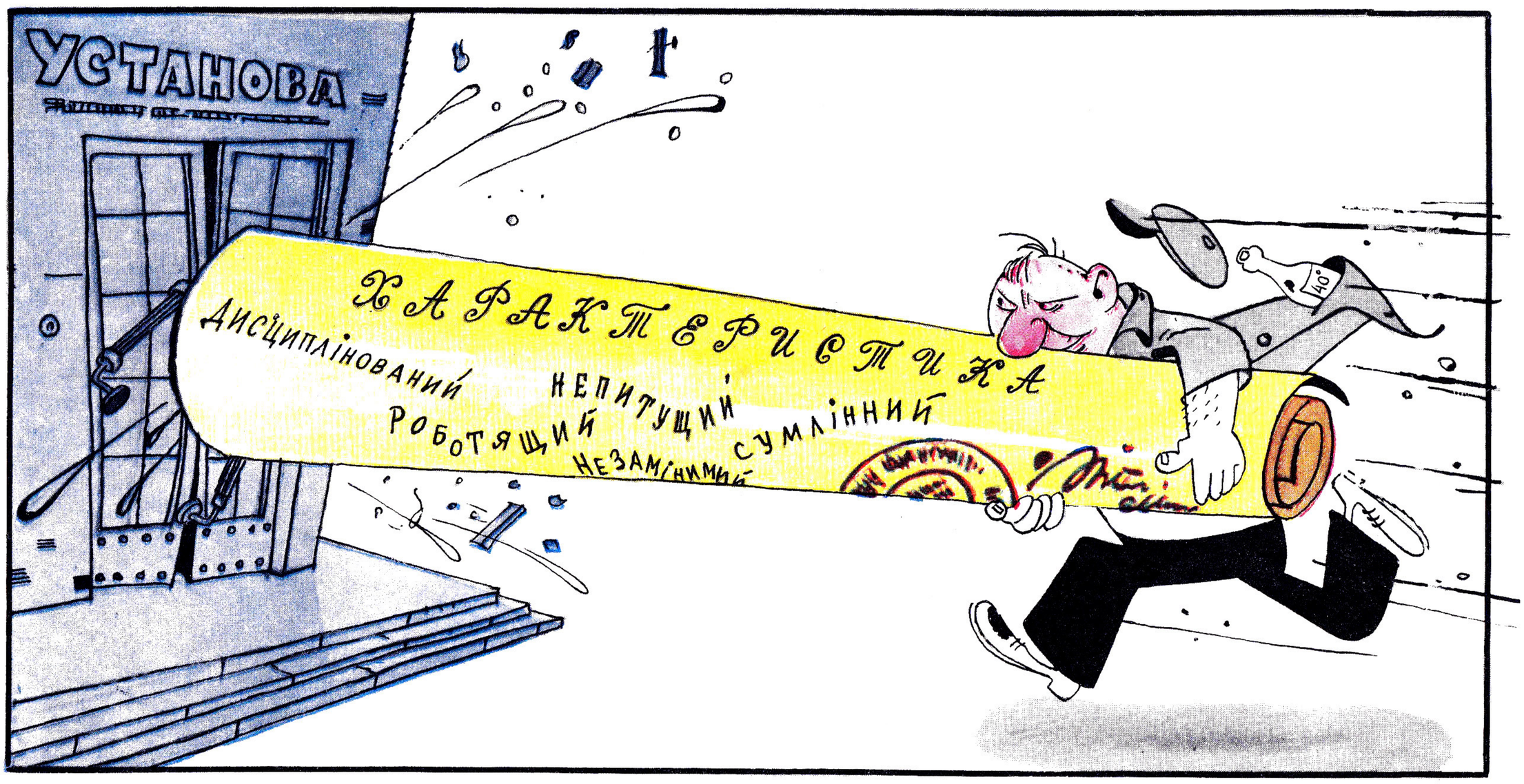

Пробивне знаряддя.

Дружина з характером

Завдяки роботящим рукам, людина стала людиною. Без них вона, прямо скажемо, почувала б себе як без рук!

Але давши людині руки, природа не передбачила того сумного факту, що ті ж руки у відповідний момент можуть стискатися в кулаки. І не секрет, що з появою кулаків у декого попід очима почали з'являтися ніким не передбачені синяки.

От і виходить, що руки самі по собі — явище прогресивне, а от кулак — то вже, так би мовити, в деяких випадках архітектурна надмірність. З такими надмірностями доводиться боротися.

Кому?

Якщо природа не хоче чи не може виправити свої конструкторські помилки, то за неї це мусять робити люди.

Як саме вони з цим справляються, й розповідає документальна повість, яку ми привезли з Луганщини.

РОЗЛУКА ТИ, РОЗЛУКА...

Почалося все приблизно так, як у загальновідомому романсі «Коли розлучаються двоє...» Проте, до розлуки було поки що далеко, бо Женя Григошин до норми ще не дотягнув. Лише після шостої чарки він, нарешті, відчув себе «у нормі» і тоді встав з-за столу й проголосив:

— Прощай, розуме, завтра побачимось!

Після такого зворушливого прощання всім стало ясно, що Євген Петрович Григошин зостався на землі, а здоровий глузд з нього геть увесь вивітрився. Перший переконався в цьому гардеробник ресторану «Донбас», якого Григошин, не довго думаючи, схопив за горло і почав душити. На допомогу гардеробникові прибіг директор ресторану, але кулак хулігана тут же залишив на його лиці свій кольоровий автограф.

Та знайшлися люди, яких не злякав кулак хулігана. Це були дружинники М. І. Доценко, М. Г. Головін та А. С. Удовиченко. Вони привели Женю Григошина до розуму, а вже до міліції він власними ніжками подибав.

А там, протверезившись, заканючив:

— Я нічого не знаю... Нічого не пам'ятаю.

Дарма! У дружинників пам'ять хороша.

Уже не одного такого забудькуватого вони приводили до пам'яті.

ВОВКОПОДІБНА МИША

Оповідають таке. Якось увечері в одному з міських парків хтось заволав: «Рятуйте!» Збіглися на цей крик люди і побачили переляканого на смерть здоровенного дядька. Дядько сказав, що отут щойно пробіг вовк.

— Вовк?!.— здивувалися люди. — Звідки ж тут взятися вовкові? Може, то був собака?

Переляканий дядько погодився, що, може, й собака, а потім пристав до думки, що, може, й кішка... А під кінець з'ясувалося, що то була миша!

Засміялися люди. Але переляканому дядькові було не до сміху. Він сказав:

— А як миша, то думаєте, що людині з несподіванки не страшно?!..

Історію з мишею нагадав нам випадок з Едиком Литарєвим.

Багато хто запевняє, що у Едика на губах ще не обсохло материне молоко. Хтозна, може, воно й так. У всякому разі, коли він одного вихідного дня появився на центральній вулиці міста Луганська, ніякого молока на губі не видно було. На ній променисто сяяла прозаїчна дитяча сопля.

— Я вас!... Я... Не підходь!.. — Едик з войовничим виглядом розмахував над головою кухонним ножем, украденим у матері.

Чого там гріха таїти: люди почали розбігатися. Тікали від цієї «миші» не одні тільки жінки. Накивали п'ятами і такі, що в анкетній графі про стать твердою рукою виводять: «Мужчина».

Серед таких мужчин Едик Литарєв і справді виглядав молодцем.

Та от дорогу йому перетнули дружинники тт. Задорожній, Диманський та Саприкін, і ніж сам випав з хуліганових рук.

Виявилося, що молодець він тільки проти овець...

НЕЧИСТА МОНЕТА

Коли б то на шляху дружинників траплялися тільки такі, як Едик Литарєв...

Бувають зустрічі далеко серйозніші.

На станції Катран дружинники Микола Іванович Буряк та Іван Іванович Сопін натрапили на слід бандитів, які кілька годин тому пограбували магазин.

Двоє мирних людей проти трьох озброєних бандитів. Тут є над чим задуматися. Але думати було ніколи. Дружинники затримали злодіїв. Обеззброєним бандитам довелося розпрощатися з награбованою мануфактурою. Якщо вони цієї ночі й бачили уві сні якийсь матеріал, то тільки «в клітинку»...

Часом у дружинників бувають зустрічі, які навіть і ветеранам міліції рідко коли сняться.

Ішов собі вулицями міста Кадіївки Володимир Васильович Химич. Йшов і пісню собі наспівував. А чого, власне, йому не співати. Грошики водяться — і на горілку, і на наливку, і на всяку іншу живу водичку, що душу звеселяє, вистачає.

Йшов собі, значить, Володя Химич, і раптом, ні сіло, ні впало, йому захотілося не йти, а їхати. І... заїхав він кулаком комусь в обличчя.

Шум, гамір, крик... На той крик і примчали дружинники тт. Філонець та Огородник.

Володя Химич, збагнувши, з ким має діло,— посміхнувся.

— Я, — наївно сказав він, — пожартував, а вони взяли це за чисту монету.

Коли дружинники, шукаючи ножа, зазирнули до кишені затриманого, то переконалися, що Володя і справді жартував — видавав себе за хулігана, а він, виявляється, ще й фальшивомонетник: при собі він носив штамп для виготовлення фальшивих срібних грошей.

КОГО ДРАТУЄ ЧЕРВОНИЙ КОЛІР

Що не кажіть, а добровільна народна дружина велику силу має. Бо це — дружина з характером, твердим і непримиренним до всіх і всяких великих і малих порушників громадського порядку.

З гордістю носять на Луганщині червону пов'язку дружинника робітники, службовці, студенти.

І дуже жаль, коли часом на ній появляється хай невеличка, а все ж таки — плямка.

Два дружинники (не будемо називати їхніх прізвищ) привели у штаб дівчину.

— Що трапилось? Що вона накоїла?

— Нічого не накоїла, — пояснюють дружинники, — але ви тільки подивіться на її плаття.

Дивимось: плаття — як плаття. Нічого особливого.

— А декольте?! — щиро здивовані дружинники.

Декольте — як декольте. Тисячі жінок з такими декольте можна бачити в театрі, у гостях, на весіллі. А от двом дружинникам декольте не сподобалось і вони вирішили стати — ну, хоча б на один вечір — законодавцями мод.

Розуміється, старші товариші з штабу дружини напоумили хлопців, і вони попросили у дівчини пробачення. Та навряд чи воно повернуло дівчині той настрій, з яким вона вийшла погуляти.

Само собою, такі непорозуміння — поодинокі, й не характеризують роботу людей з червоною пов'язкою на рукаві. Та дуже хотілося б, щоб і цих непорозумінь не було.

Народ високо цінить благородну діяльність своїх дружинників. Народ шанує червону пов'язку, яку вони носять на рукавах.

А що декому ця червона пов'язка не до смаку, то — байдуже.

Бика, як відомо, теж дратує червоний колір.

На те він — і бик!..

Г. БЕЗБОРОДЬКО.
спец. кор. Перця.

Луганська область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

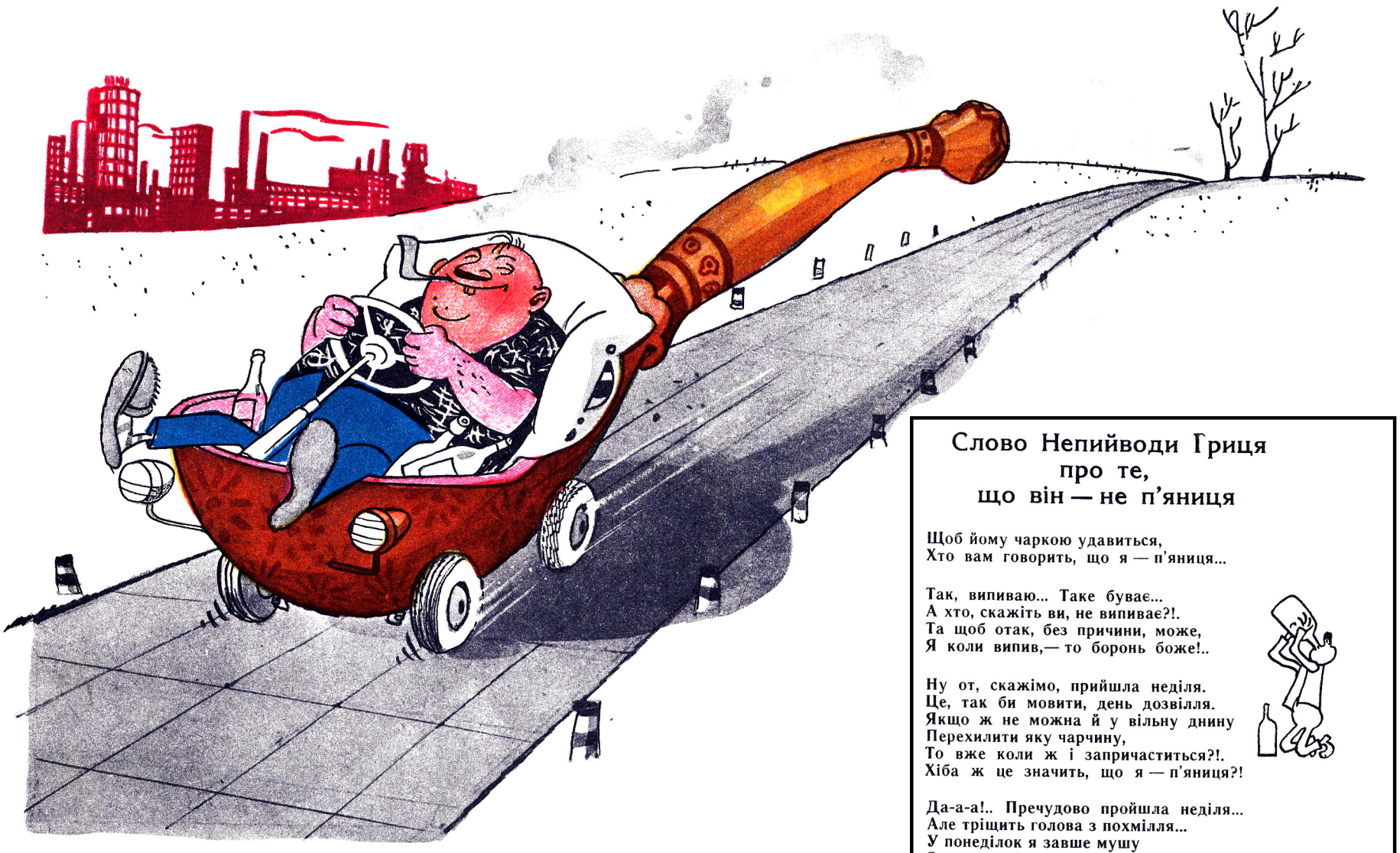

Як він уявляє свій шлях до комунізму.

„КАРА НЕБЕСНА“

Знали ми одного дуже геройського голову колгоспу. Нічого він не боявся, навіть грому й блискавки. Бувало, загримить, розколе навпіл небо вогненна стріла, а він тільки зневажливо рукою махне:

— Це що... От у нас на батареї!..

Згаданий голова колгоспу і справді служив колись в артилерії і, якщо вірити йому, сам був неабияким громовержцем! А оце недавно і за ним самим загриміло, за бідолахою... З гуркотом прокотили його на вороних. Зняли з поста. А через що? Через дрібницю. Через якийсь там кількаметровий шмат дроту.

Виділили голові колгоспу дріт, порадили йому зробити з нього грозовідводи і поставити на всіх господарських приміщеннях, щоб під час грози їх не спалило.

А голова колгоспу тільки рукою махнув:

— Гроза?!. Дурниці! От у нас на батареї...

А гроза таки вдарила і спопелила саме те приміщення, над яким голові радили ставити грозовідвода. А коли приміщення згоріло, почали шукати винуватця. От саме тоді і загримів наш знайомий.

Його сумна доля пригадалася оце недавно, коли дійшла до нас невесела звістка з колгоспу «Декабрист», Миргородського району на Полтавщині.

Серед білого дня в цьому колгоспі від блискавки загорілося тваринницьке приміщення, в якому на той час було 347 свиноматок і 200 поросят.

Неважко підрахувати, яких втрат зазнав би колгосп, якби пожежникам не пощастило врятувати тварин. І все це — через якийсь копійчаний шмат дроту, що його голова колгоспу поскупився поставити над свинофермою. Правда, тепер, опікшись на гарячому, він уже й на холодне дме. На обладнання приміщень грозовідводами вже грошей не шкодує.

Дійшов, значить, до розуму.

А чи обов'язково ця дорога до розуму мусить пролягати через вогонь? Нам чомусь здається, що — не обов'язково. Про грім можна подумати ще задовго до того, як він над твоєю головою вдарить. У спокійній атмосфері й думається якось легше.

Жаль тільки, що не всім. От, приміром, Павло Олександрович Сафронов (голова колгоспу «Переможець») при тихій годині про такі дрібниці, як грозовідводи, і говорити не хоче.

— Що? Грозовідвід над телятником?.. Подумаєш, телячі ніжності...

І пішов геть од пожежного інспектора.

А коли вдарив грім і загорівся телятник, — цей же голова за голову схопився.

Голова у нього, між іншим, зосталася неушкодженою, її навіть не обсмалило, а телятник — згорів до пня.

Що після всього цього можна сказати про таких вогнетривких товаришів?

Тільки одне: не забувайте про грозовідводи. Бережіть голови! Щоб часом і на них не впала «кара небесна»...

В. ПУЛЄВ,
райпожінспектор.

м. Миргород.

Слово Непийводи Гриця про те, що він — не п'яниця

Щоб йому чаркою удавиться,
Хто вам говорить, що я — п'яниця...

Так, випиваю... Таке буває...
А хто, скажіть ви, не випиває?!.
Та щоб отак, без причини, може,
Я коли випив,— то боронь боже!..

Ну от, скажімо, прийшла неділя.
Це, так би мовити, день дозвілля.
Якщо ж не можна й у вільну днину
Перехилити яку чарчину,
То вже коли ж і запричаститься?!.
Хіба ж це значить, що я — п'яниця?!

Да-а-а!.. Пречудово пройшла неділя...
Але тріщить голова з похмілля...
У понеділок я завше мушу
Зранку собі закропити душу,
І після цього — стаю, мов криця.
А ще говорять, що я — п'яниця!..

А у вівторок — знову причина:
Був я у друга на іменинах
(Чого ж не бути, як запросили?).
Випили добре і закусили...
Було... Це вірно... Поліз я битися...
Та це ж не значить, що я — п'яниця.

В середу зразу ж за бійку п'яну
Мені вліпили-таки догану.
Така обида лягла на серце,
Що сам я випив півлітра з перцем.
Тут — і святому не гріх напиться...
А ще говорять, що я — п'яниця!

В четвер — важлива була подія:
Нові шкарпетки купив собі я.
А то вже й нічого говорити —
Покупку треба було обмити:
За давнім звичаєм так годиться...
Хіба ж це значить, що я — п'яниця?!

В п'ятницю... Бісова ти личина!
Вже й не згадаю, яка причина,
Але була-таки: без причини
Я не пригублю навіть чарчини...
Словом, я випив.. Та це — дурниця,
Хіба ж це значить, що я — п'яниця?!

А у суботу була зарплата.
Ми рубонули «по сто» на брата,
А чи по... Словом, щось коло того...
(Тут арифметика ні до чого).
А нині треба ж і похмелиться,
Та це ж не значить, що я — п'яниця!

А, окрім того, нині — неділя,
Це, так би мовити, день дозвілля.
Якщо ж не можна й у вільну днину
Перехилити яку чарчину,
То вже коли ж і запричаститься?!..
Який до біса ж я вам п'яниця?!

Гриців монолог записав
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

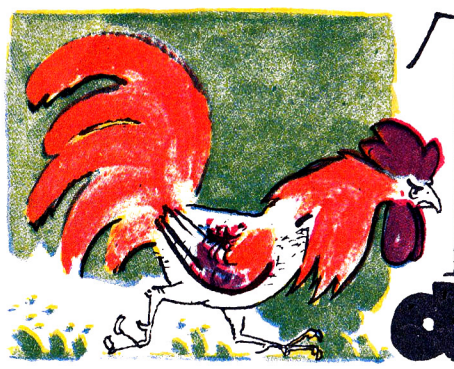

ТА ХТО Ж КРАДЕ АГРОНОМІВ?

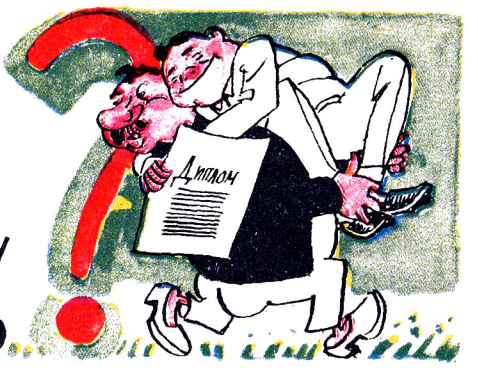

(ЗА ЛИСТАМИ ТРУДЯЩИХ)

Прочитавши в «Перці» вступну, гнівну увертюру «Що краде агрономів?», хороші, симпатичні читачі аж-аж дивуються — чого, ото, деякі агрономи у кущі ховаються? Хто їх, питають, ховає? Хто їх благодійною запаскою прикриває?

Дивуються читачі і хвилюються.

Схвильовані листи нам пишуть.

Приміром, з міста Іванкова, Київської області, нам сповіщають ось таке: Голубенко Раїса Федорівна закінчила Одеський агротехнікум. Закінчила, напнула на очі хустину і отак із зав'язаними очима пішла по місту мацати — у якій установі можна застосувати високу агротехніку? Мацала, мацала і намацала: боже ж ти мій! Краще високоурожайної хлібопекарні і не найдеш!

Улаштувавшись у пекарні експедитором, Раїса на готовеньке борошно диплома поклала і сказала: «Дівчата! Мої любі однокурсниці! Дивіться, я вже наорала, насіяла і навіяла...»

Значить, пишуть читачі, пишуть, та ще й гукають — тю, тю!..

Училася Марунчак Ганна, училася, вивчилася на зоотехніка, а стрілочником працювати попала. Їй-бо, зоотехнік Марунчак Ганна працює стрілочником на станції Дубляни-Ляшки, Львівської залізниці.

Прочитавши оцього листа, ми ласкаво попереджаємо:

— Любі наші друзі! Не поспішайте тюкати! Може ж, і справді на перонах Львівської залізниці будуть поросят розводити?

Коротеньку історію нам описали і читачі із села Більська, Опішнянського району, Полтавської області.

Історійка така: зоотехнік Петро Степанович Решетило спочатку працював у колгоспі «Зоря комунізму». У колгоспі Петро Степанович трохи збився з рахунку.

Допустимо, йому дають одне преміальне порося, а він дивиться — рядом стоять, як ті сироти, два непреміальні підсвинки. Петро Степанович за одним рипом їх трійко і повпихав у власний лантух. У колгоспі за це покритикували т. Решетила, так він перебіг у клуб. Клубом став завідувати. Нині працює викладачем у Більській середній школі. Викладає механізацію сільського господарства. Пояснює учням — як трактор гуде, а як корова реве.

Ну, це ще півбіди.

А ось у Шевченківському райвиконкомі (Харківська область) додумалися до веселішого: зоотехніка Галину Шевченко призначили на посаду бігунця... Бігає по райцентру сюди та туди. Бачите, який фокус: голова райвиконкому Іван Пилипович Кістерний зобов'язав зоотехніка Галину Шевченко регулярно доповідати начальству: у кого опоросилося, отелилося і ожеребилося...

Другому зоотехніку, Шевченкові Миколі, як людині з вищою освітою, більше поталанило. Він сидить у цьому ж таки Шевченківському райвиконкомі і підбиває баланси — скільки сидить зоотехніків у райвиконкомівських конторах.

Що там говорити, — повідомляють нам, — один-два зоотехніки у районних вербах сховалися. Ось у нас, у селі Іванківці (Знам'янського району, Кіровоградської області), величенька агрономічна ланка в одному кущику сховалася.

Голова сільради Москаленко Іван Якович — агроном.

Василенко Василь Іванович, приймальник курячих яєць, — агроном.

Гриценко Валентина Петрівна, рядова робітниця молочно-сепараторного пункту, — зоотехнік.

Сидить оця сільськогосподарська фахова сила, печатки ставить, молоко приймає і крашанки на сонце розглядає: чи не підсунув якийсь шибеник засиджені гусячі яйця?

Ще дивніші діла йдуть у колгоспі «Більшовик» (Ківерцівського району, Волинської області).

Послав колгосп Міщука Олександра Семеновича вчитися на агронома. Учився хлопець добре, вивчився і приїхав у колгосп агрономом працювати. Правління колгоспу думало, думало і додумалося: тов. Міщука призначили завклубом.

Вчили і вивчили на ветфельдшера і Гедзя Олександра Петровича. І тут правління по новому фасону стругонуло: т. Гедзя призначили бригадиром рільничої бригади. Щоб, значить, ящур на кабаки і буряки не напав.

— Ге-ге! — телеграфують нам. — Що там, ось у нас, у Боброви-ці (Чернігівської області), усі районні установи позаймали зоотехніки і агрономи.

Давайте, кажуть, руку і підемо до райцентру. Гляньте, заступник начальника філії зв'язку Величко С. Є. — зоотехнік. Касир Зубець Є. Д.— зоотехнік. Хуторна З. П., яка очолює там «Союздрук», — агроном. Фельд'єгер Довгаль А. Г. — ветеринарний фельдшер. Помічник бухгалтера Рябко Є. М. — зоотехнік. Бухгалтер районного відділу соцзабезпечення Величко В. — зоотехнік. Зав. загальним відділом райвиконкому Шморгун В. А. — зоотехнік.

Одні говорять: невже у райцентрі стільки овець розплодилося, що кругом одні зоотехніки сидять?! А інші кажуть, що вищезгадані зоотехніки аж рвуться у колгоспи, так нічого не виходить: їх районна влада налигачем до районних столів поприв'язувала.

Відв'яжіть, будь ласка, хай їдуть у колгоспи працювати. Віддячать тим людям, які їх вчили, доглядали і пестували.

Ще два листи читацьких подаємо.

Перший — коротенький: у селищі Вороніж, Шосткинського району, Сумської області, довго ворожили: єсть у торговельній мережі агрономи чи нема? Виявилося, єсть: агроном Кошель Микола Максимович працює головою сільського споживчого товариства. Приймає огірки... Агроном Портянко Григорій працює в райспоживспілці. Приймає кавуни...

І останній лист — з переліком посад і прізвищ. Прізвища, звісно, агрономічно-зоотехнічні.

На Охтирському заводі «Сільгоспмаш» (Сумська область) агрономи і зоотехніки посідають такі місця: агроном з вищою освітою Мокова Валентина Митрофанівна — завідує архівом. Агроном Ковиленко Анатолій працює «конструктором» масла, молока... Агроном Батюк Віктор — його помічник... Агрономи Василь Мукович та Борис Каменський працюють майстрами...

А всього на цьому заводі на різних посадах працюють не за фахом вісімнадцять агрономів і зоотехніків.

Звичайно, єсть на світі різні люди. Єсть і такі: «Дяді! Голубчики! Відрядіть мене учитися на агронома. Вивчуся, на крилах у колгосп полечу!»

Вивчився — крила одпали.

Єсть і таке: «Що? Кажеш, агроном приїхав? Хай походить по стерні та побуде на дощі, а тоді подумаємо, де йому хату давати».

Отакі ото діла!

Ми й рекомендуємо: фахівців сільського господарства із торговельно-районних хат повиселяти і з душею та любов'ю у чистенькі колгоспні хати повселяти.

Ол. КОВІНЬКА.

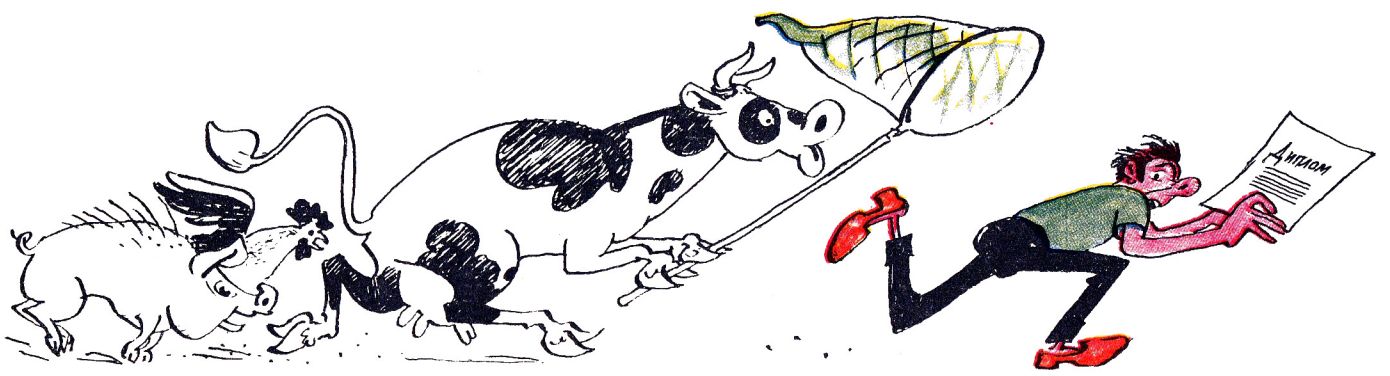

АВТОМАТИ, ПРО ЯКІ НЕ ХОЧЕТЬСЯ Й КАЗАТИ...

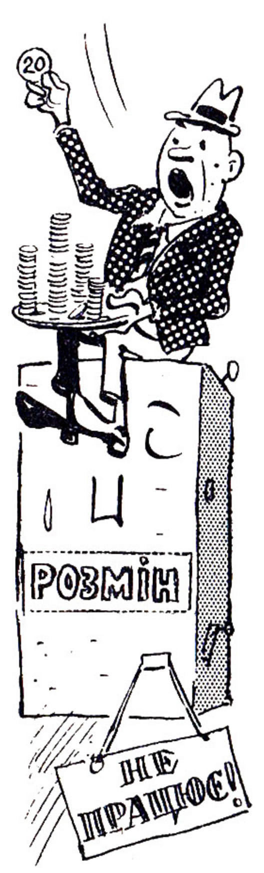

Воно, як розібратися, то автоматика штука не вчорашня. Це, звичайно, не означає, що років з двісті тому були верстати-автомати чи автоматизовані заводи. Але автомат, як вірний засіб підвищення продуктивності праці, як друг людини, як борець за економію, був відомий ще тим нашим пра-прапрадідам, які ходили в шкурах і били мамонтів і печерних ведмедів.

Волосатий наш пра-пра-прадід хоч і не стежив за останньою модою і не вживав для гоління мильного порошку «Нєга», був кмітливою людиною і швидко второпав, що автомат — штука корисна. Замість того, щоб бігати за ведмедем галасливою юрбою, використовуючи безліч енергії і людино-годин, він винайшов капкан, який автоматично, сам, без зайвих штатних одиниць хапав ведмедя за ногу.

Наївний наш пращур і на думці не мав, що автомат, цей друг людини, цей борець за економію, може породити зайві штатні одиниці.

А виявляється — може!

Нещодавно у м. Києві на трьох торговельних точках встановили автомати — розмінювачі, дрібних грошей. Ці нові автомати за ідеєю мусили поліпшити обслуговування покупців. Що й казати, ідея хороша, але це, певне, одна з тих ідей, якими вимощено дорогу в пекло.

Як працюють згадані автомати, видно на прикладі роботи магазину № 2030 Київмолокоторгу по вулиці Хрещатик, № 17.

Магазин раніше мав одного продавця, який встигав і торгувати, і гроші розмінювати. Але якою відсталою, примітивною була ця торгівля, якою далекою була вона від вимог сучасності! Подумайте тільки — заплатив гроші, взяв молоко і йди собі з богом. Інша річ тепер. Чотирьох розмінювачів обслуговують два продавці і два механіки. Продавці набивають дрібними грішми касети, а два механіки не відходять від розмінювача. Справа в тому, що касети набиваються дрібними монетами вручну по 200 штук у кожну. Цього вистачає на півгодини, а далі починається все з початку. Тому й не дивно, що біля автомата стоїть механік, який тільки й робить, що виймає гроші.

Зручно? Зручно! Автоматично? Не зовсім. Швидше — напівавтоматично. Економічно? Тут уже доведеться промовчати.

Такого «економічного» використання автоматики київським торговельним діячам виявилось замало. Тому в районі Житнього базару зараз встановлюється кіоск-автомат по продажу квасу. Це автомат-аристократ. Він з презирством дивиться на звичайну півторатонну цистерну, яка по-дідівському доносить квас до покупця з допомогою одного-однісінького продавця. А цей автомат будуть обслуговувати три працівники. Як тут не запишатися! До того ж місткість бочок автомата вдвічі менша місткості цистерни. Але цистерна — то цистерна, а автомат — то автомат.

...Багато є людей, які намагалися купити коробочку сірників з допомогою автомата «Сірники». Значно менше людей можуть похвалитися тим, що їм пощастило. І зовсім мало хто знає, що кожен такий автомат коштує 95 карбованців! Здавалося б, такий собі ящичок, а ящичок, треба сказати, не дешевенький!

Цікаво, що такий автомат встановлюється, як правило, десь поблизу продавця, і це до якоїсь міри виправдує його існування. Він використовується як напівавтомат. Кине покупець копійку в щілину, погрюкає кулаком по бляшаному ящику, а потім купить сірники по сусідству.

До пари сірниковим автоматам біля ресторану «Столичний» встановлено автомат по продажу цигарок та сигарет. За задумом його творців, він мусив би торгувати цигарками і непогано торгувати. Але добре чи погано торгував би цей автомат, сказати важко, бо він взагалі ніколи ще не торгував і невідомо чи буде колись торгувати. Це навіть не напівавтомат. Це взагалі чортзна-що. А скільки їх, різних автоматів, які повинні торгувати і вдень і вночі, але чомусь не торгують ні вдень, ні вночі. Хто відповість на це запитання? Ніхто. Ніхто, бо в Києві автомати не мають єдиного хазяїна. Кожний торг має свої автомати, а всі автомати, як кажуть старі люди, не мають правди.

Більшість автоматів у торговельній мережі Києва належать «Київміськфруктмінторгу». Торг має 640 автоматів для продажу води, соків, вина. Обслуговують ці автомати 85 механіків. Гріх сказати, що всі автомати несправні чи погано виконують свої обов'язки. Ні, автомати як автомати. А от люди, які розпорядилися долею автоматів, свої обов'язки виконали явно не на п'ятірки.

Давайте пройдемось по місту і глянемо, де і як розташовано більшість автоматів. Цікава географія вийде. В одних місцях стоять цілі табуни автоматів, в інших ви їх з собакою не знайдете. Місця, яким пощастило, — центр міста; місця, куди автомати чомусь не дійшли, — його околиці.

У Дарниці автомати наважились дійти тільки до Ленінградської площі. Далі — щось невідоме перетяло їм шлях.

Взагалі автоматика — загадкова штука не тільки для забобонних людей. Незрозуміло, наприклад, чому автомати повинні «конкурувати» з продавцями численних кіосків у центрі міста? Але це ще, виявляється, не все. Як не дивно, але автомати настільки досконалі, що мають чітку уяву про семигодинний робочий день.

Якось так виходить, що вдень, коли працюють всі магазини і кіоски, автомати, який як уміє, виконують свої обов'язки, але коли на землю спускається вечір, коли зачиняються магазини, автомати теж ідуть на спочинок. Все! До ранку жоден з них, як кажуть, і пальцем не кивне, щоб обслужити покупця. Ніби змовилися з автоматами по продажу олії, які і вдень працюють через пень-колоду.

Чомусь уперто не хочуть приживатися у Києві ці автомати. Певне, вони обурені організацією торгівлі. І як тут не обурюватись! Для того, щоб придбати олію з допомогою автомата у магазині «Гастроном» № 21 (директор Осичний Іван Андрійович), потрібно стати в чергу до каси, вибити чек, віднести продавцеві відділу, одержати жетон, а потім іти до автомата у другий кінець магазину і... переконатися, що автомат не працює. Таке ж становище і в магазині № 123 Ленінського райплодоовочторгу (завмаг Маяк Р. М.). Автомат заснували павуки.

Але, як би там не було, керівники торгівлі в місті не відмовляються від автоматики. Навіть завжди «за». Так, по вулиці Червоноармійській, № 20 побудували магазин-автомат по продажу пива. Вгатили віз грошей на устаткування і незабаром закрили магазин, бо зупинилися автомати.

Потім довелось витрачати ще 1.250 карбованців — вже не на устаткування, а на переустаткування...

Хитра штука автомат! Не штука його збудувати, не штука його устаткувати, треба «навчити» його торгувати.

Автомат — машина мудра, але люди, котрим він покликаний у торгівлі допомагати, мусять бути ще мудрішими.

М. БІЛКУН.
М. КОРНІЄНКО.

Мал. БЕ-ША

Глянь на дно, побачиш, до чого доводять горілка і вино!..

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ЗА ЯКУ КОМАНДУ?

Після матчу тренер зібрав футболістів.

— Ти, Петре, — сказав він одному, — сьогодні грав непогано. А ти, Миколо, жахливо! Я тебе не пізнаю... А ти, Ваню, грав блискуче, тільки незрозуміло, за яку команду!..

СИЛА ЗВИЧКИ

Йде концерт. Конферансьє оголошує черговий номер.

— Старовинний народний танець! — і ефектно додає: — Виконується вперше!

А. ВАСЕРНІС.

м. Харків.

ПОЯСНИВ

— Тату, що таке епітет?

— Це коли про твого тата, синочку, говорять, що він геніальний поет.

— А коли говорять, що він бездара?

— Це — наклеп!

П. БОЧАРОВ.

с. Катанське,
В.-Писарівського району,
Сумської області.

БЕЗ СЛІВ ПРО БУДІВНИЦТВО ШКОЛИ-ДЕСЯТИРІЧКИ

У Полтавській області не виконуються плани будівництва шкіл.

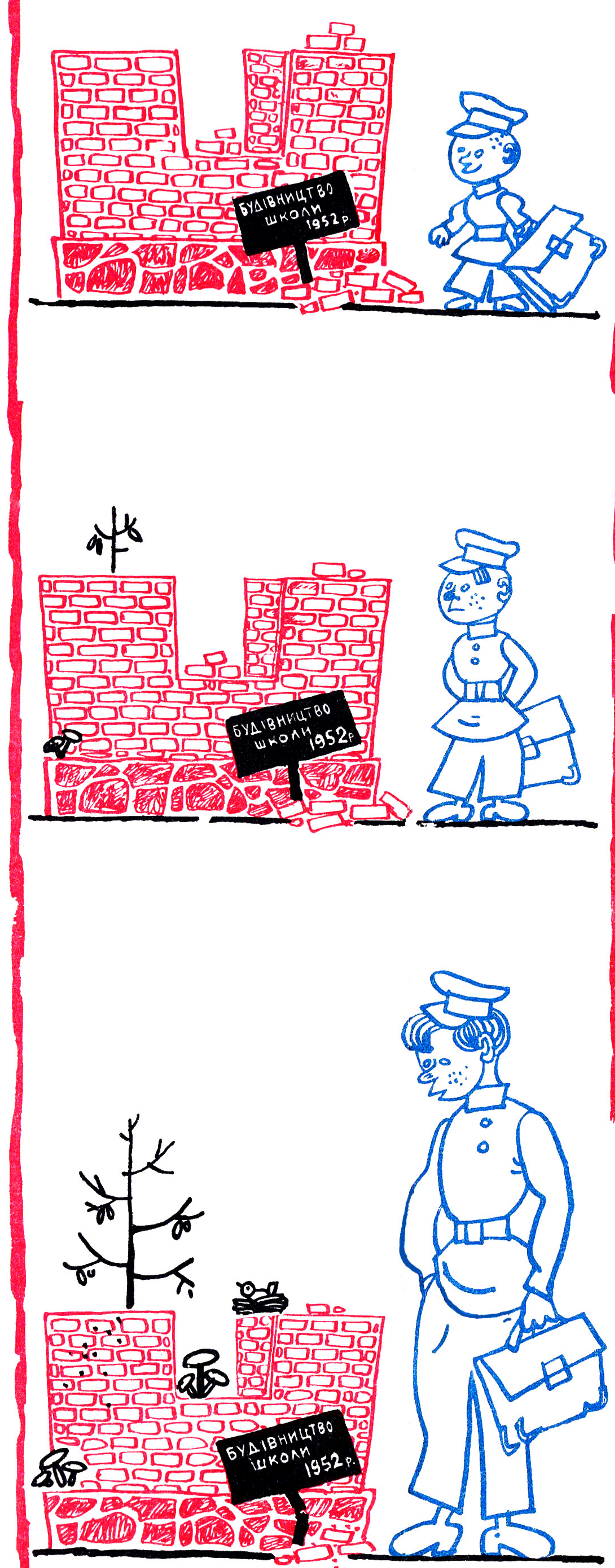

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

НЕ ТУДИ ВОНО КРУТИТЬСЯ

(За листами читачів)

Колесо для того й кругле, щоб крутитися. Хай собі крутиться. Зле, коли воно крутиться надаремно. Та ще й не одне колесо, а багато.

Крутяться у Запорізькій області колеса машин до станції Федорівки. Крутяться вони з Верхньохортицького району, крутяться з Комишуваського району, крутяться з самого Запоріжжя.

Це на станції Федорівці вивантажено комбікорми для свиновідгодівельних пунктів. Провезли їх через Запоріжжя до Федорівки, а колеса автомашин повезуть із Федорівки назад через Запоріжжя. Голова може закрутитися через таке планування.

* * *

Зле, коли замість коліс крутяться люди — 150 штатних одиниць Дніпропетровської вузлової транспортно-експедиційної контори, імітуючи шалену діяльність. Ця контора покликана організовувати вивезення вантажів із залізничної станції, а насправді вона організовує тяганину.

* * *

Зле, коли колеса не крутяться, а люди ходять пішки.

Не хочуть крутитися і колеса автобусів у м. Херсоні вбік вулиці Чайковського. Автобусний парк не забезпечує перевозки людей, мотивуючи тим, що поганий шлях, а виконком міськради шляху не ремонтує.

Колеса, певна річ, не крутяться...

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Заховався...

Народні усмішки

МАБУТЬ, ЛІТАЛА

Граючись, Сашко запитав матір:

— Мамо, і звідки баба так багато знає про бога?

Не діждавшись, поки мати щось скаже, сам собі відповів:

— Мабуть, на супутнику літала і там його бачила.

Повідомив М. ШЕРШЕНЬ
з с. Житні Гори, Рокитнянського району, Київської області.

ЗАПРОСИВ

Послав батько сина до дядька запросити на іменини. У дядька були дуже злі собаки. Підходить хлопець до воріт та й гукає:

— Дядьку, дядьку, вийдіть з хати!

Вийшов дядько з хати та й питає:

— Що тобі треба?

Той поквапливо запитав:

— А ваші собаки дома?

— Дома. А що? — відповідає дядько.

— Та нічого... — відповів син, — просили батько і мати до нас на іменини.

ЗАЙВА РОБОТА

В одному із штатів США гангстери обікрали банк. Дома і говорить злодій до злодія:

— Ану, підрахуй, скільки ми там потягли.

— Навіщо зайва робота, — відповів другий, — завтра прочитаємо в газетах.

Повідомив М. Ф. ДРОГОБЕЦЬКИЙ
з с. Станове, Мукачівського району, Закарпатської області.

ДАЙТЕ ХЛІБА, ТО СКАЖУ

Було це за старих часів. Один хлопчик вийшов на вулицю до своїх друзів і на одній нозі став скакати й примовляти:

— От поснідав, от поснідав...

Його друзі питають:

— Що ти таке добре їв?

— Дайте хліба, то скажу, — відповідає хлопчик.

Повідомив А. А. ЧОРНОУС
з м. Коростеня, Житомирської області.

У ЇДАЛЬНІ

Відвідувач: — Що це таке, раніше ви клали в борщ два шматки м'яса, і тепер тільки один?

Офіціант: — Пробачте, напевно, кухар забув його розрізати.

Повідомив С. А. БОГДАН
з с. Чинадієве, Свалявського району, Закарпатської області.

УЖЕ ЧАСТУВАЛИ

Богомільна бабуся хоче малого внучка до церкви заманити.

— Підемо, — каже вона, — до церкви. Там тебе батюшка почастує солодким сиропом.

— Ет, — відповів малий, — нащо мені батюшка, коли в мене батько є, і він мене вже почастував сиропом на базарі.

Надіслав І. ЛЯПІН
з м. Погара, Брянської обл.

ПОВЕЗЛО

Повернувся один селянин із заробітків. Почули про це сусіди та скоріш до нього. Кожному кортить дізнатися, де і що можна заробити. Приходять, а селянин сидить на призьбі під хатою.

— Ну як? — питають.

— Та нічого. Трохи заробив. Правда, грошей не привіз, зате в одежу вбився, — відповідає він.

Люди переглянулись між собою, а він піднімає щось з землі і каже:

— Оце зароблені штани.

— Що ж ти робиш?

— Ці порю та свої латаю.

ПРИКМЕТА

Якось послала мати доньку до криниці по воду. Повертається дівчина і ще з порога гукає:

— Мамо, мені вже заміж пора виходити.

— Що?! — перепитує приголомшена мати.

— Кажу, мені вже заміж можна виходити. Несу оце воду, а дід Панас до мене: «Добридень».

Записав М. РАЄВСЬКИЙ
з м. Ровно.

КМІТЛИВИЙ СИНОК

Батько наказує маленькому синові:

— Дивися, Степанку, коли прийде вчитель, то відчини йому ворота.

— А хто то такий, вчитель?

— То такий чоловік, що все знає.

— Ну, — здвигнув плечима хлопчина, — то він, певно, знає і як ворота відчиняти.

НЕ МІГ

Суддя запитує підсудного:

— Чого ви вдарили Петра два рази дрючком?

— Бачте, — пояснює той, — я уже не міг його вдарити третій раз, бо Петро втік.

Повідомив Я. БІРАКОВСЬКИЙ
з м. Стрия, Львівської області.

ЧУДО ДРЕСИРОВКИ, АБО АМЕРИКАНСЬКА ДОПОМОГА КРАЇНАМ НАТО І СЕНТО

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Тільки на озброєння!..

БОННСЬКИЙ БЛАГОДІЙНИК

Західнонімецький уряд ухвалив сплачувати пенсії головорізам з іспанської «Голубої дивізії», що воювала на боці Гітлера на Східному фронті.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Приголубив.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

Коментарі Перця записали:
Я. ВАЛАХ, І. ВОРОБЙОВ, О. ГРОМОВ, В. ЛАГОДА, Ю. ЯЧЕЙКІН.

НОСІЙ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

«Попит на продукцію нашої фірми зростає, особливо у деяких країнах Африки...», — сказав у своїй промові директор солідної британської фірми, що вже понад 200 років виробляє... кайдани. Слід тільки додати, що промовець виступав на банкеті з приводу великого замовлення на продукцію фірми від расистського уряду Південної Родезії.

ГОЛОВНЕ — ПРИСТОЙНІСТЬ

У Сполучених Штатах виник могутній громадський рух, центром якого стало місто Сан-Франціско. Нове товариство об'єднує вже 40 000 борців проти порушень правил пристойності збоку тварин.

Не секрет, що невиховані тварини ще й досі поводять себе не по-людськи і з'являються на фешенебельних вулицях міста абсолютно голими! Це, безумовно, розбещує підростаюче покоління!

Президент товариства містер Клоффорд Праут сумлінно розробив моделі одягу для мешканців сан-франціського зоопарку. Моделі є, тільки досі невідомо, хто одягатиме павіанів на лева або купальника на пантеру.

ТРИ КИТИ

Американський «Корпус миру» відсвяткував свою першу річницю. Журнал «Тайм» схвильовано розповів про видатні досягнення в його багатогранній діяльності. Понад тисячу хлопців і дівчат з «корпусу»,— повідомляє журнал,— навчають цивілізації тубільне населення 15 країн. Його вихованці не шкодують сил, щоб сприяти вирішенню внутрішніх проблем і познайомити тамтешніх тубільців із зразками американської культури.

От, приміром, Джанет Боглі з Техасу не злякалася ніяких труднощів і виконала свою високу місію. Вона навчила «дикунок» з чілійського сільця Ріо-Негро вживати американське сухе молоко.

Або візьмімо Роберта Пітса з Нью-Джерсі. Теж справжній носій культури! На змаганнях з боксу у Бангкоку він розтрощив щелепи усім своїм тубільним суперникам!

Та невже ці браві хлопці і дівчата покинули Сполучені Штати, щоб спокушувати «дикунок» сухим молоком і роз'ющувати носи чоловікам? На це запитання дав вичерпну відповідь радник президента з питань допомоги слаборозвиненим країнам Честер Боулс. Він сказав недавно, що у Сполучених Штатах існує три «щільно пов'язані між собою організації — «Інформаційна служба», «Центральне розвідувальне управління» та «Корпус миру».

Ось на яких китах тримається американська допомога слаборозвиненим країнам! На китах шпигунства, диверсій і провокацій. Але про це журнал «Тайм» чомусь не написав.

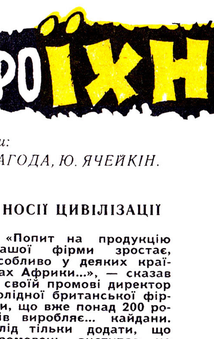

ЗАПИТАННЯ БЕЗ ВІДПОВІДІ

Віце-президента Сполучених Штатів Ліндона Джонсона аж розпирає любов до турецького народу. От він і завітав до Туреччини, щоб на місці висловити це гаряче почуття. Високий гість запевняв, що ні він, ні уряд США нічого не пошкодують для турецького друга.

Якщо вірити Джонсону, то справжня історія Туреччини починається з моменту вступу цієї країни до НАТО. Які широкі обрії відкрилися перед турецьким народом! А як відразу ж покращало його життя!

І все — завдяки НАТО, і, звичайно ж, Сполученим Штатам.

Щоб якось наочніше продемонструвати це, Ліндон Джонсон звернувся до прикладів. Саме тоді до Туреччини прибула із США чергова партія пшениці.

— Дивіться, — вигукував Джонсон, — ми годуємо вас нашою славетною американською пшеницею...

Мовляв, їжте на здоров'я і доброго американського годувальника згадуйте...

І турецька газета «Ватан» згадала. Надрукувала велику статтю про заокеанську пшеницю. Але замість подяки газета адресувала містерові Джонсону кілька запитань.

Зокрема, запитала вона, чому це Туреччині тепер доводиться щороку купувати у США за високими цінами аж мільйон тонн пшениці? Адже до свого вступу в НАТО та ж Туреччина сама експортувала щороку своєї пшениці по 200 тисяч тонн!

Звичайно, ніякої відповіді від містера Джонсона газета не одержала, а її редакторам ще й добре перепало від свого турецького начальства: щоб не тикали пальцями на американських благодійників!

ЕЛЕКТРОННИЙ СВАТ

В Голлівуді відбувся перший шлюб, схвалений... електронним мозком. Боб Кардел і його наречена повідали йому всі відомості про себе. Електронний мозок протягом секунди визначив, що з нареченого й нареченої буде ідеальна пара.

Колись Ромео і Джульєтта
Кохались віддано на диво.
У них, за свідченням поета,
Кінчилось діло нещасливо.

Тепер не те! Не ті часи вже.
Немає рації в коханні —
Це все машині доручивши,
Негайно маєш точні дані:

Яке подружжя буде з вас,
Чи буде бізнес, будуть діти...
Вас електронний мозок враз
У шлюбі може поріднити.

Як почуття у вас нема,
Чи інша там якась причина,—
Ви не вагайтеся. Дарма —
Благословила ж вас машина!

Удосконалення щодня!
Там діти-сусуть з електрососок,
Там в с е машина заміня —
І почуття, і людський мозок.

ДАРЕМНЕ ВОЛАННЯ

Є на «вільному» Заході така організація: «Рада християнських церков». Недавно ця «рада» прийняла таку декларацію:

«Перед лицем блюзнірства росіян, яким вони хизуються перед людством, намагаючись використати космічний простір, наша рада християнських церков висловлює своє обурення і заявляє їм, що космічний простір належить всевишньому... Саме біблія, з якої християни черпають своє натхнення і яку ненавидять червоні і дияволи, возвіщає про воскресіння божого сина з мертвих та про його вознесіння на небо без допомоги прискорювачів.... Саме до бога повинні звертатися ми з проханням дати нам розум і снагу, щоб одержати перемогу над цими безбожними силами в холодній війні...»

Церковники-атомники волають до бога, щоб той дав їм снагу для перемоги у «холодній» війні над «безбожними силами» (читай — «соціалізмом і прогресом»!).

Даремне волання! Ще за чотири століття до нашої ери мудра людина сказала, що коли бог хоче кого погубити, він насамперед одбирає у нього розум.

Це він зробив тепер і з «радою християнських церков». Свідком цього — наведена тут декларація.

ДУША ПОХОЛОЛА

Велика маніфестація селян відбулась нещодавно у Франції, поблизу м. Отон, де на площі понад 700 гектарів розташовані власні земельні володіння міністра фінансів та економіки д'Естена. Перелякований міністр викликав для «охорони» 500 жандармів.

Він маніфестантів
Боїться, як смерті:
Які ж бо нахаби
Ці люди уперті!

Навіщо здалися їм
Маніфестації?!
Це ж замах на єдність
І цілісність Франції!

У нього ж одного —
Сімсот, бач, із гаком!
Без них, чого доброго,
Сяде він маком...

Над ним страхітливі
Примари нависли, —
Засовавсь міністр
В міністерському кріслі.

Життя без земельки
Своєї не мислячи,
Кричить: — Висилайте
Жандармів з півтисячі!!!

Злякавсь не на жарти він.
Є в тому рація —
Трудяща, нужденна
Підводиться Франція!

До кожного майже
Гектара недарма
Міністр-землевласник
Приставив жандарма.

ХИТРА ШТУКА — АПАРАТ

(КОРОТКА ГУМОРЕСКА)

Дилетанти гадають, що, купивши фотоапарата, ви автоматично стаєте фотографом.

Так гадав і я.

Але я хотів стати найкращим фотографом.

Для цього треба було купити найкращий апарат. Але я обмежився найкращим з найдешевших, бо на найкращий потрібно було багато грошей.

Мій апарат був зовсім маленький, але мене втішили тим, що фото можна збільшити у 50 разів.

Нарешті, прийшла та хвилююча мить, коли я тремтячими руками розгорнув свою першу плівку. На ній в усій неповторній красі чорніла космічна тьма.

Щоб з'ясувати, як я домігся такого видатного досягнення, старий майстер з фотоательє довго крутив мою плівку у руках, дивився крізь неї на світло, навіть нюхав. Нарешті, сказав:

— Голубе, ви забули зняти кришку з об'єктива, зарядили плівку не тим боком, вийняли її при світлі і, можливо, проявили у гасі...

Але мене це не засмутило.

Якось на одному із знімків я ясно побачив здоровенну бородавку на лобі моєї рідної тітки. Я побіг до неї і мовчки поклав свій шедевр. Тітка наділа окуляри і посміхнулася:

— Ага, пригадую. Це тоді, на дачі. Тільки чому в корови лише один ріг?

Через місяць — новий успіх. На одному з моїх фото важкоатлет Льоня без будь-яких труднощів упізнав себе. Хоч згодом виявилося, що це був не Льоня, а холодильник, я вирішив прославитись...

Газета — найкоротший шлях до слави. Досить вмістити на її сторінках одне фото, і ви — знаменитість. Ясно, що це фото мусить бути з футбольного матчу.

Я пробрався до воріт суперників київського «Динамо» і зробив це неповторне фото. Ранком я поклав його ще вогким на стіл відповідального секретаря.

— Що це? — здивувався той.

— Це Базилевич, — пояснив я, — а там у кутку — нога Лобановського. За хвилину цією ногою він візьме ворота. М'яча, правда, ще не видно, але Войнов неодмінно зробить прострільну передачу. Я так і назвав це фото — «Буде гол!»

— Прекрасна назва, — погодився секретар. — Але з однаковим успіхом це фото можна назвати «Звітний концерт випускників балетної школи» або «Знову цвітуть каштани».

Минуло чимало часу, поки я став справжнім фотографом. А ви думали — купив фотоапарат і все?

В. МАЄВСЬКИЙ

м. Київ.

МОЛОДІ, ТА РАННІ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Гляди, щоб борода ніде не пропала!..

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Мені здається, в задню ногу стріляти ще можна...

ФЕЙЛЕТОН ПРО ЗАБОБОНИ та секрети охорони

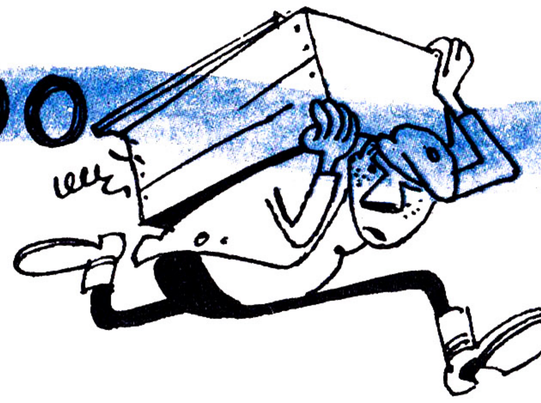

Віднедавна працівники Миколаївського будівельно-монтажного управління «Укрводбуд» почали вірити у нечисту силу. На території управління коїлися загадкові речі. Щойно настає ранок, як стає відомо, що хтось щось уночі поцупив. А варта ж пильнувала! А рушниці ж пристріляні! Не інакше, як нечиста сила тягне дорогі матеріали...

От, скажімо, вирішили послати інженера у село Баштанку. Глянь, мовляв, керівним оком на той водопровід, дізнайся, чого вони там копирсаються. «Візьми,— сказали йому,— мотоцикла і газуй. Накрути їм гайку!»

Але інженер нікуди не поїхав, хоч ніхто йому палиць у колеса не стромляв. Та й стромляти було нікуди: хтось уночі колеса, як кажуть, покотив. Руль є, рама є, навіть коляска є, а коліс нема. А без коліс, кожен знає, далеко не поїдеш.

Погомоніли, поговорили... Не встигли нерви заспокоїти, як нове лихо скоїлося — нечиста сила «покотила» новий скат з самоскида. Ще ніч — ще сюрприз: зникла електродрель.

Хтозна, як довго хазяйнувала б нечиста сила на території управління, коли б не один хоробрий охоронник на прізвище Або. Він вирішив спіймати того дідька й скрутити йому роги. Для цього т. Або вирішив добре виспатись удень, щоб не дрімати вночі. Свій сміливий задум він тримав у суворому секреті.

І от настала ніч його чергування. Рівно о двадцять третій нульнуль біля автомашини, на яку недавно поставили повенькі скати, з'явилася чорна, як ніч, постать.

«Або пан, або пропав»,— подумав т. Або і взяв «нечисту силу» на мушку.

— Стій! — наказав він.— Стріляти буду!

Як не дивно — послухалася. Охоронник обережно наблизився до неї, щоб, бува, копитом не садонула, і раптом...

— Гриша,— здивовано запитав охоронник,— це ти?

— Я,— не ховаючись і не тікаючи, відповів шофер Григорій Литвиненко.

— А я думав — нечиста сила.

— Та ні, це я...

— А навіщо ж ти колеса познімав?

— Які колеса?

— А оті...

— Ти диви, й справді колеса!..

Отак урятував охоронник т. Або своїх товаришів від забобонів. Виходить, головне у боротьбі з «нечистою силою» — не дрімати. Над цим відкриттям слід було б добре подумати начальникові охорони Миколаївського будівельно-монтажного управління «Укрводбуду».

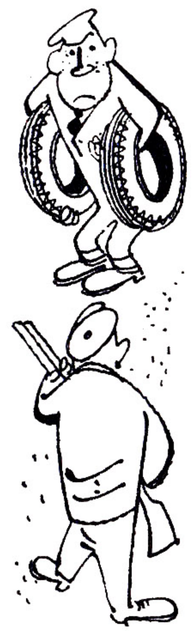

І. ШМАТОВ,
відповідальний секретар газети «Укрводбудівець».

У КОНСТРУКТОРСЬКОМУ БЮРО ПЕРЦЯ

Мал. Л. БОЙКА

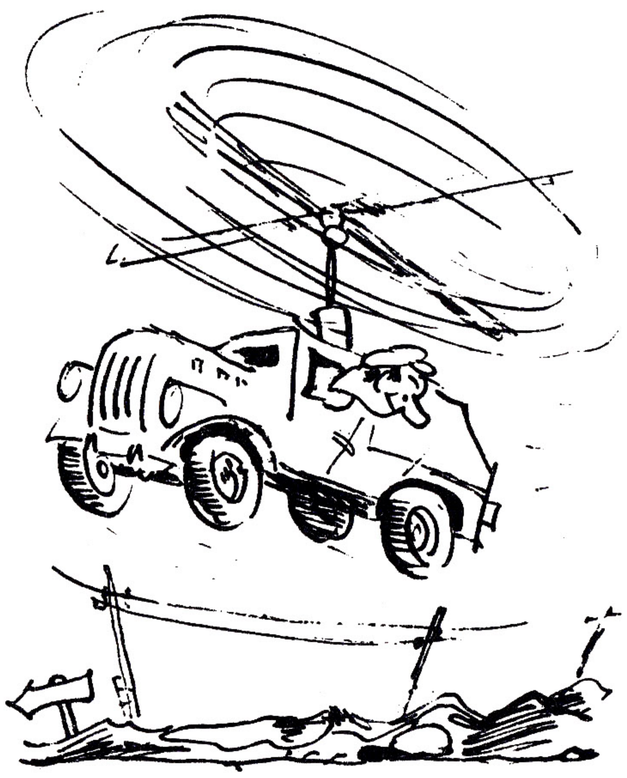

Автовертольот (для районів, де про дороги не дбають).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Байкар на полюванні.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— П'ю за здоров'я молодого!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Урок знаєш?
— І не питайте!..

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

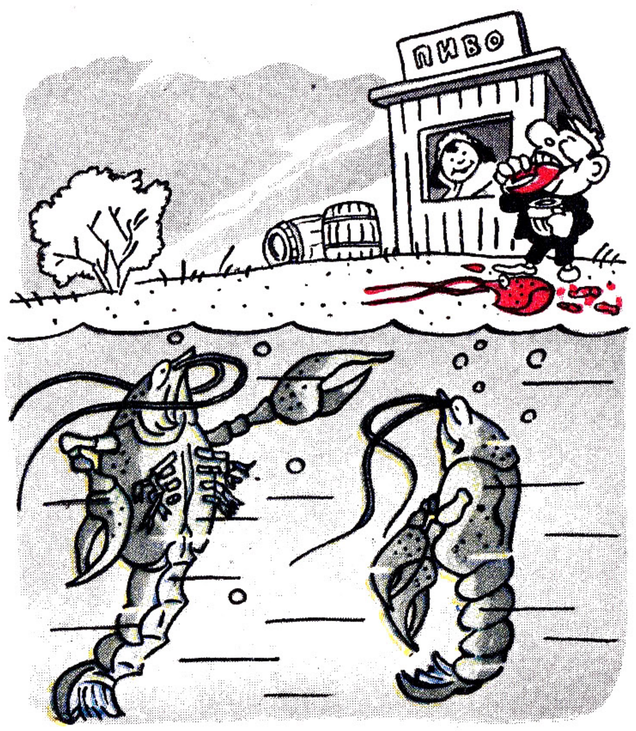

— Де твій чоловік?
— У пивну пішов.

Сергій ГРАХОВСЬКИЙ

КОЛОЛІТЕРАТУРНЕ

ВЗАЄМНА ВИРУЧКА

Зозулі я кування чую:
— Заходь, тебе я надрукую,
А день чи, може, два мине,—
То надрукуєш ти мене.

СИЛА ВПЛИВУ

Роман, що важить, мабуть, з пуд,
Перечитать — нелегкий труд,
І кожен визнає: цей том —
Міцніш за найміцніший бром.

ЩО ТИ РОБИШ?

— Послали в лазню, в ощадкасу,
Тепер у ясла ось рушаю,
Писати ж зовсім нема часу.
— А що ж ти робиш?
— Виступаю.

НАЙГОЛОВНІШЕ

— Пишу роман.
— Про що?
— Та ще і сам не знаю...
Про торф, про льон, про гичку
з буряка.
Одне в секреті не тримаю,
Що буде аркушів до сорока!

Авторизований переклад
з білоруської
Олекси НОВИЦЬКОГО.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...МЕДИЧНІ ЗАКЛАДИ НАБУЛИ НОВИХ ФУНКЦІЙ. НИНІ ВОНИ ПОКЛИКАНІ НЕ ТІЛЬКИ ЛІКУВАТИ ЛЮДЕЙ, АЛЕ Й ПОШИРЮВАТИ ХВОРОБИ. ЦЕ ВІДКРИТТЯ ЗРОБИВ САНІНСПЕКТОР КОТОВСЬКОГО РАЙОНУ, ОДЕСЬКОЇ ОБЛАСТІ, Т. ЯРОШЕНКО. ВІН НАДІСЛАВ У ШКОЛИ РАЙОНУ ТАКУ ДИРЕКТИВУ: «З МЕТОЮ ПОШИРЕННЯ ІНФЕКЦІЙНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ ПРОПОНУЮ ЗАБЕЗПЕЧИТИ ПРОХОДЖЕННЯ МЕДИЧНОГО ОГЛЯДУ ВЧИТЕЛІВ І ТЕХПЕРСОНАЛУ... У ТУБДИСПАНСЕРІ».

* * *

...МАСЛОМ КАШІ НЕ ЗІПСУЄШ, А РІЧКУ ЗІПСУВАТИ МОЖНА. ЦЕ ДОВІВ ДИРЕКТОР СЛАВУТСЬКОГО МАСЛОЗАВОДУ НА ХМЕЛЬНИЧЧИНІ Т. БАРБАЛЮК. ВІН ТАК ЗАБРУДНИВ МАСНИМИ ВИРОБНИЧИМИ ВІДХОДАМИ РІЧКУ УТКУ, ЩО З НЕЇ НАВІТЬ ЖАБИ ПОВТІКАЛИ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Забобонний автор перестав вірити у прикмети — його оповідання було вміщено у тринадцятому номері журналу.

—

Коли театр «горить», пожежники безсилі.

—

Більшість шкурників не мають ніякого відношення до шкіряної промисловості.

—

У сільському клубі ніде було яблуку впасти — приміщення зайняли під овочі.

—

Новий фільм так застарів, що його показували тільки по телебаченню.

Надіслав П. РІЗНИЦЬКИЙ.
м. Харків.

КОБИЛА З ТЕЛЕФОНОМ

Голова колгоспу ім. Букатчука (Косівський район, Станіславської області) т. Боднарук вирішив провести до себе на квартиру телефон. Сказано — зроблено. Хлопці з Косівської філії зв'язку телефон голові поставили і, зрозуміло, рахунок поклали. А тоді прийшов працівник філії М. Буджак і запитав:

— Поставили телефон?
— Як бачите, стоїть.
— А рахунок є?
— І рахунок. Он лежить.
— А кінь у вас є?
— А при чому кінь до телефону.

— А при тому, що в мене є роз'їзна кобила з лошам, а я хочу її на коня обміняти. Ви дасте мені коня, а я вам — кобилу з лошам.

— Нема у мене коней на обмін! — розвів руками голова.

— Ага, нема коня, то не буде й телефону, і рахунок анулюю, — відрізав зв'язківець, а заодно відрізав також і телефонну лінію, яка йшла до квартири голови.

* * *

Товаришу Буджак, у мене є моторолер! Якщо у вас є велосипед, поміняємось. Знаю я, що тоді буду з телефончиком... Га? Давайте мінятися швиденько, доки вас з філії не «анулювали».

Д. КОСТЮК.

Пановний Перче!

Допоможи нам зрушити з місця лежачий камінь. Що то за камінь, сам побачиш, коли завітаєш до нашого колгоспного клубу.

Власне клубу у нас ще нема. Є тільки будівельний майданчик, на якому Микола Петрович Леонтьєв — голова міжколгоспної будівельної організації — нахваляється спорудити клуб. Ось уже чотири роки нахваляється, а клубу все не видно. Навалився на нього якийсь лежачий будівельний камінь і ніяк не дає йому рости вгору. Може б, ти, Перче, держаком своєї мітли допоміг нам підважити цей камінь, бо нам чомусь здається, що не такий він лежачий, як ледачий.

секретар комсомольської організації.
Д. САМЧУК.

Колгосп ім. Кірова,
Горіхівського району,
Волинської області.

Приїжджай негайно до нас у Північнодонецьк. Потрібна твоя допомога — тут у 24-му кварталі, коло гуртожитків № 243—244, бойовисько іде.

Гудуть мотори, скрегоче залізо, падають дерева... То озброєні сучасною технікою, під прикриттям байдужості з боку деяких керівних товаришів, особисті інтереси переможно наступають на інтереси громадські...

Колись тут був піщаний пустир. Дівчата-робітниці, що мешкають у гуртожитках, не жаліючи сил і вільного часу, возили сюди землю, саджали дерева.

Коли пустир перетворився у зелений впорядкований куточок відпочинку, ним зацікавилися і власники автомашин. Їм, бачиш, забагато, щоб і їхні автомашини відпочивали тут. Отоді й поперла сюди усіляка будівельна техніка. Дехто й за сокиру схопився...

Дерев у сквері поменшало, зате з'явилося уже 7 гаражів.

Рицарі власного автотранспорту наступають далі.

Пробували ми мобілізувати проти них сили міськвиконкому, цеху озеленення, місцевої преси, але ті відступили без бою.

Отож, Перче, надія на тебе. Приїжджай. Візьми під захист зеленого друга та громадські інтереси.

М. КУШНІР.

м. Північнодонецьк,
Луганської області.

Якщо у тебе є мале Перченя, то воно напевне ходить до школи. А коли ходить до школи, то сидить там за партою. А якщо це парта виробництва Семенівського деревообробного заводу (Чернігівщина), то Перченя сидить і думає: «Які це партачі оцю парту змайстрували?!»

Розʼясни, будь ласка, своєму чадові, що воно даремно про нас такої поганої думки. Ми, робітники, любимо дітей і з любовʼю робимо для них парти. А от директор нашого заводу т. Маринич, очевидно, не любить ні дітей, ні наших виробів. Ніякого, бодай примітивного навісу для зберігання готової продукції він не хоче ставити. Новенькі шкільні парти стоять на заводському подвірʼї просто неба, мокнуть під дощем і розсихаються під сонцем. Коли вони потрапляють до школи, то це вже не парти, а звичайні дрова.

Зроби, Перче, таку ласку: дозволь своєму Перченяткові звернутися до Володимира Трохимовича Маринича з проханням, щоб він перестав постачати школам дрова замість парт. Певні, що до його голосу наш директор прислухається.

Чернігівська область. **РОБІТНИКИ.**

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **«ПИТИ ЧИ НЕ ПИТИ?»** — таку об'яву було вміщено в **№ 6 «Перця»**. У ній повідомлялося, що в буфетах та інших закладах громадського харчування Бериславського міського споживчого товариства, які розміщені в культурних установах, торгують горілчаними виробами.

Як повідомив заступник голови Херсонської облспоживспілки т. Каминов, такий стан у системі громадського харчування м. Берислава дійсно мав місце.

За допущені порушення в торгівлі спиртними напоями голові Бериславського міськСТ Калабуху В. Ф. оголошено догану. Нині Калабух на цій посаді вже не працює: його не було рекомендовано на зборах уповноважених пайовиків.

★ **Протягом 1961 р. на Макіївському металургійному заводі при розвантажуванні пошкоджено 970 залізничних вагонів. Псували вагони і в цьому році. Про це Перець розповів у № 10 журналу в листі «ЦИФРИ І ФАКТИ».**

Як повідомив начальник управління металургійної промисловості Донецького раднаргоспу т. Минаєв, тепер на заводі встановлено спеціальний запобіжний щит, який знеможливив пошкодження вагонів при розвантаженні. Директора заводу Жукова, який не зробив цього вчасно, попереджено, а начальникові залізничного цеху Петренку оголошено догану.

★ **У тому ж номері, у фейлетоні «НЕ ТОЙ КОНЦЕРТ»** писалося про те, що Шевченківський бурякорадгосп (Тетіївський район) не вивозить будівельні матеріали та мінеральні добрива з ст. Денгофівка.

Завсільгоспвідділом Київського обкому КП України т. Ярко повідомив редакцію, що за несвоєчасне вивезення вантажів директорові радгоспу Козловському зауважено. Зараз усі вантажі з ст. Денгофівки радгосп вивіз.

★ **У № 11 журналу Перець познайомив читачів з новими членами «КЛУБУ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ». Зокрема, читачам були представлені браконьєри з м. Поліське, які вбили у Грезлянському лісництві дві молодих косулі.**

Прокурор Київської області т. Осипенко повідомив редакцію, що з шістьох браконьєрів за це стягнуто штраф по 10 крб. Крім того, за рішенням народного суду Поліського району, з гр. гр. Топчана та Охріменка стягнуто 200 крб. на покриття збитків, що їх вони завдали державі своїм браконьєрством.

★ **Три роки будували у м. Коростені 16-квартирний житловий будинок для працівників швейної фабрики, а кінця будівництву не видно було. Про це в № 11 журналу було надруковано листа.**

Після виступу Перця виконком Житомирської облради повідомив редакцію, що наприкінці липня будинок здано в експлуатацію.

★ **У Лебедівській сільській крамниці (Кам'янський район, Черкаської області) на посаді завідуючого та продавця працювали брати Макогони, які порушували правила радянської торгівлі.**

Після втручання в цю справу Перця обох братів Макогонів з роботи знято.

★ **Перцеві написали про те, що керуючий відділком «Красне» цукрокомбінату ім. Халтуріна (Полтавська обл.) Слагода А. Г. пиячить, грубо ставиться до підлеглих, ображає їх.**

При перевірці листа факти ствердились. Як повідомив секретар Карлівського райкому КП України т. Знова, пияка і грубіяна Слагоду з роботи знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: **Київ-30. вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83, 4-51-17. Для телеграм: Київ **Перець.** Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 19 (486) (на украинском языке). Підписано до друку 20.IX. 1962 р. Папір 70×108¹/₈ = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 38733. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ. О. Довженка, 1. Зам. 0420. Тираж 305.000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, http://perec-ua.livejornal.com
опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

«Представники західних держав всіляко запевняють, що вони стоять за мир, за роззброєння. Але як можна поєднати ці запевнення з тим, що вони зберігають окупаційний режим у Західному Берліні, оточують соціалістичні держави воєнними базами НАТО. Все це їм потрібно не для миру, а для підготовки нової війни».

(З промови товариша М. С. ХРУЩОВА.)

Мал. БЕ-ША

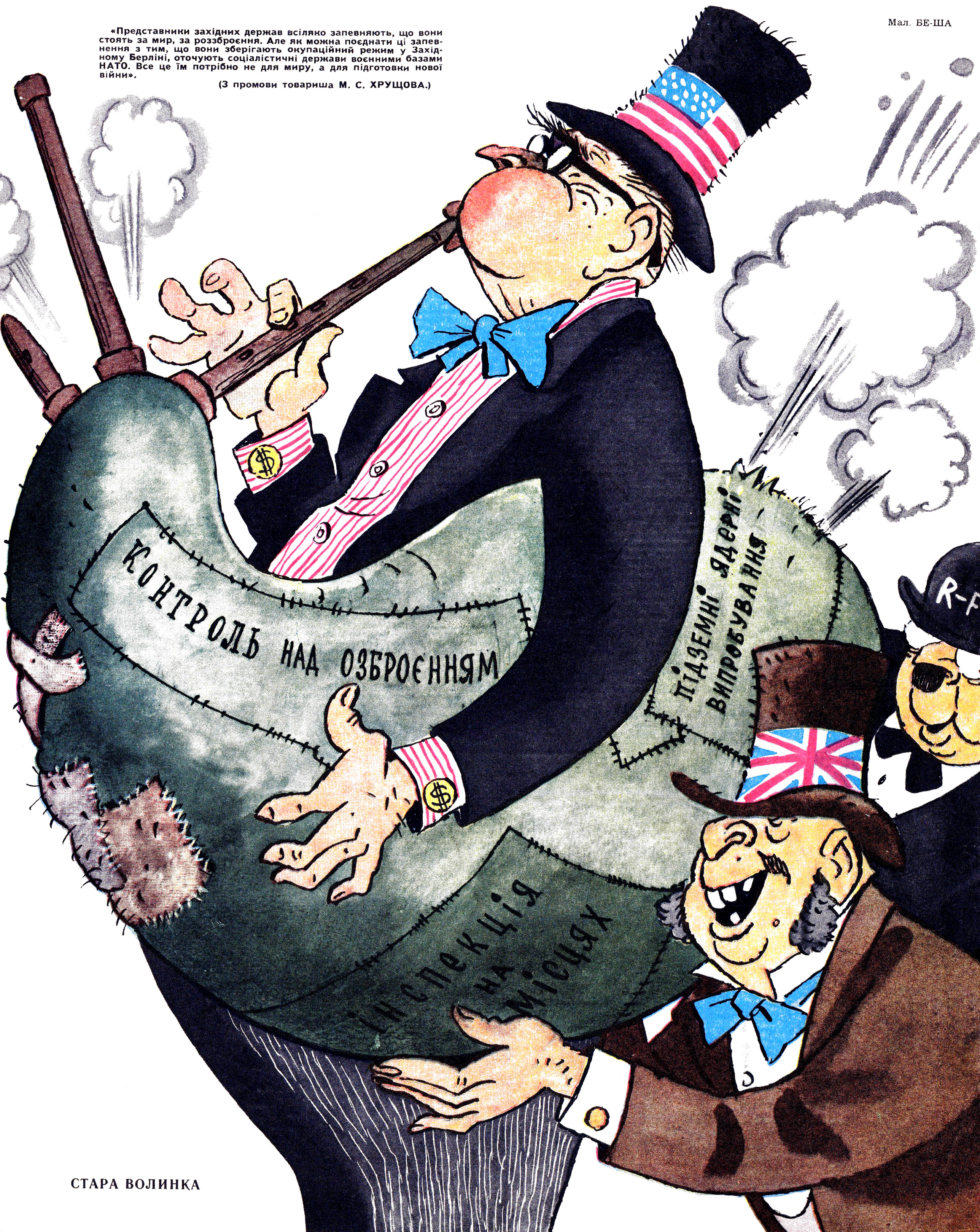

СТАРА ВОЛИНКА